

عنوان مقاله:

تعیین بهترین روش میان یابی جهت ارزیابی مکانی سختی آب دشت نیشابور

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی یافته های نوین در علوم کشاورزی، منابع طبیعی و محیط زیست (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمدرضا اردمه - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه آبیاری و زهکشی، دانشگاه فردوسی مشهد

فرید انتظاری - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه آبیاری و زهکشی، دانشگاه فردوسی مشهد

کامران داوری - دانشیار گروه آبیاری و زهکشی، دانشگاه فردوسی مشهد

بیژن قهرمان - استاد گروه آبیاری و زهکشی، دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

با توجه به ویژگیهای ژئومورفولوژیکی زمین، جنس خاک سطحی و لایه های زیرین در تماس با آب، خصوصیات کیفی آب زیرزمینی از جمله سختی آب میتواند الگوهای مکانی متفاوتی داشته باشد. تعمیم داده های نقطه ای به سطح در بیشتر مطالعات منابع آب از اهمیت ویژه ای برخوردار است. روشهای درونیابی به طور گسترده ای به عنوان راه حلی مناسب در تخمین محلهای نمونه برداری نشده مورد استفاده قرار میگیرند. هدف از این پژوهش تعیین بهترین روش میان یابی برای ارزیابی سختی منابع آب زیرزمینی دشت نیشابور میباشد. به این منظور مقادیر سختی آب 47 حلقه چاه مربوط به سال 92-93 شهرستان نیشابور توسط یک روش قطعی آنالیز مکانی و چهار روش زمینآماری میان یابی شد در نهایت، انتخاب روش مناسب درونیابی بر اساس تحلیل رگرسیون، محاسبه ی ریشه میانگین مربعات خطا و میانگین خطای اریب انجام گرفت. نتایج تحلیل آماری نشان داد روش کوکریجینگ با استفاده از داده های mg و ca نسبت به سایر روشها، برای میان یابی میزان سختی منابع آبی شهرستان نیشابور، از دقت بالاتری برخوردار بوده است. روش IDW و کریجینگ گسسته به ترتیب در درجه دوم و سوم قرار دارند.

کلمات کلیدی:

میان یابی، کریجینگ، کوکریجینگ، نیشابور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/360029>

